

Recensie: Interview Lucius

foto © Piper Ferguson

Recensie:

Lucius is een vijftal uit Brooklyn dat zoete indie pop brengt met een knipoog naar de jaren '60. De groep startte dankzij Jess Wolfe & Holly Laessig die elkaar leerden kennen op school. Hun stemmen bleken perfect op elkaar afgestemd waardoor ze nu samen zingen. Het duo werd vervoegd door drie mannen Dan Molad, Peter Lalish en Andrew Burri waarna Lucius ontstond. Hun debuutplaat "Wildewoman" kwam uit in 2013 en opvolger "Good Grief" werd op 11 maart 2016 losgelaten. Terwijl het debuutalbum uitblonk in eenvoud heeft de band de nieuwe plaat op een volwassen manier aangepakt.Â

Musicnews.be had een gesprek met Holly Laessig, de zangeres van de groep.

Jullie leerden elkaar kennen op school. Kwamen jullie meteen overeen op muzikaal vlak?

We gingen beiden naar de muziekschool dus we wisten meteen dat we allebei van muziek hielden. We leerden elkaar kennen dankzij vrienden. Op een bepaald moment begonnen we te praten over de muziek waarvan we hielden. We bleken heel veel gelijkaardige invloeden te hebben. Daardoor klikte het al zeer snel.

Hoe hebben jullie ontdekt dat de stemmen van jullie beiden in harmonie samengingen?

We begonnen eerst met enkele shows waarin we enkel covers van The Beatles speelden. Op een bepaald moment waren we bezig met een eigen versie van "Happiness Is A Warm Gun". Toen we dat in de studio aan het repeteren waren, wisten we niet wie de leadsinger zou worden. Op een bepaald moment zongen we de melodie gewoon samen op hetzelfde moment. Dat klonk wel interessant en het klonk alsof we stereo aan het zingen waren. Hierdoor ontstond een soort derde stem. Ondanks het feit dat onze stemmen heel verschillend zijn wanneer we apart zingen, werkt het zeer goed wanneer we samen zingen. We houden wel van harmonieën dus dat zorgt ervoor dat onze zang zo opgewekt klinkt.

Zijn jullie voor de nieuwe plaat anders te werk gegaan dan voor het debuutalbum?

Op de nieuwe plaat zijn we meer als een band te werk gegaan. We hebben alle vijf samen nummers geschreven en inspraak gehad op wat we opnamen. De eerste plaat was meer Jess en ik die in de studio werkten en met verschillende muzikanten aan de slag gingen. De nieuwe plaat is meer een samenwerking.

Op het debuut hadden jullie meer nog die referentie naar girl groups van de jaren '60. Dit is nu wat verdwenen en vervangen door meer elektronica. Van waar komt deze evolutie?

Het gebeurde gewoon. De laatste jaren hebben we heel hard getourd. Toen we live optraden met nummers van de eerste plaat, experimenteerden we erg hard met verschillende instrumenten. Jess speelde meer met een synthesizer die extra bas bevat en ik had een normaal keyboard terwijl de jongens met gitaren speelden. Geleidelijk speelden we meer met ruis en dat heeft onze nieuwe plaat beïnvloed. Maar ook experimenteren in de studio hoorde er bij. Onze producer Sean Edwards is een meester in het masteren van geluiden en het creëren van verschillende landschappen voor de nummers. Het gebeurde heel natuurlijk, we dachten er niet zo veel over na.

Wat zijn de inspiraties voor deze plaat geweest?

In de groep hebben we allemaal onze eigen muziekvoorkeur. Wanneer we begonnen

met de plaat, hadden we allemaal enkele nummers van andere bands in onze gedachten waar we naar wilden refereren. Dit was per nummer heel verschillend. In het begin van de dag deden we soms niets anders dan gewoon luisteren naar de nummers waar we van houden. We beslisten samen wat we goed vonden in bepaalde nummers. Zo konden we dat in onze eigen songs steken. Bijvoorbeeld een bepaald geluid of de manier waarop iets is opgenomen. Hierdoor benaderden onze nummers de kleur van die andere songs. Op die manier kreeg iedereen het gevoel dat ze deelnamen aan het creatieve proces.

Is het belangrijk voor jullie om een invloed te hebben van andere nummers?

Het is de makkelijkste manier om te communiceren tussen mensen met een verschillende mening. In plaats van te omschrijven hoe iets klinkt, toon je het gewoon aan de bandleden. Het was niet dat we dachten van: "O, dit is een Michael Jackson nummer laten we het klinken als zo'n nummer". Het was meer iets van: "Luister naar de synths in dit nummer, ik hou er van hoe ze klinken." of "Luister hoe de stem is opgenomen op dit Beach Boys nummer, laten we proberen om de microfoon naar beneden te krijgen". Het maakt de communicatie makkelijker en sneller om naar te refereren.

Jullie vorige plaat werd overal lovend onthaald. Hoe zal de reactie op de nieuwe plaat zijn?

Ik hoop dat mensen er iets mee in verband kunnen brengen. Het is heel eerlijk en we zouden er zelf niets meer aan veranderen. Voor de eerste plaat hadden we totaal geen verwachting. Het was gewoon een verzameling van nummers die we wilden opnemen. We vonden ze leuk en experimenteerden er mee. Maar toen waren er geen andere verwachtingen, gewoon de plaat uitbrengen was belangrijk. De mensen reageerden toen erg positief waardoor er een grotere druk ontstond bij de volgende plaat. Nu is er een publiek dat graag luistert naar wat we brengen. Maar we hebben niet gedacht aan die mensen, het was enkel aan de nummers.

De coverart is iets minder kleurrijk dan het vorige album. Is dit hoorbaar op het album door een minder vrolijk geluid?

Deze plaat is iets donkerder en op vele manieren volwassener. We wilden het positieve maar ook het verdriet er in weergeven. Op de cover zijn er twee mensen die elkaar omarmen. Dat is het omarmen van het donker en het verdriet maar tegelijk is het hoopvol en verwarmend. We zijn zelf heel bewust bezig met de visuele voorstelling van onze muziek. Dat gaat van de coverart tot muziekvideo's. We zijn artiesten die daartoe worden aangetrokken. De twee samenbrengen is iets wat zeer aangenaam is voor ons. We willen gewoon creatief zijn en dit op alle vlakken.

Het artwork van jullie vorig album werd door Facebook als suggestieve content beoordeeld. Wat vinden jullie van deze censuur?

Dat is een kunstwerk van een Belgische popart-kunstenaar (Evelyne Axell). Ook de nieuwe plaat is gebaseerd op het werk van een Belgische kunstenaar. Voor ons is het een heel verrassende en hartverscheurende reactie. Vooral omdat Facebook exact dat censureert en niet andere dingen die het wel verdienen. Op sociale media zijn er veel meer andere manieren waarop iets geseksualiseerd wordt. Het feit dat dit een kunstwerk is waarin ze lacht met de overseksualisering van vrouwen en ze dit niet snappen is erg ontmoedigend. Evelyn Axell maakt zelf een soort van punt met dit kunstwerk. Kunst en muziek zouden \hat{A} moeten zijn waarin je vrij bent om te zeggen wat je wil. Vanaf dat zoiets wordt gecensureerd, is dat erg pijnlijk.

Zijn er op de plaat teksten te vinden waarin er een boodschap staat?

De meeste van die teksten zijn erg persoonlijk. Wanneer je een nummer schrijft over je relatie, denk je vanzelfsprekend aan de manier waarop dit andere mensen kan beïnvloeden. Maar je bent vrij in wat je kan zeggen omdat je een mening verkondigt in de kunst die je maakt.

Naast onze eigen mening en ervaring over liefde is er een nummer "Better Look

Back“. Dat gaat vooral over het verschil in cultuur tussen Europa en de Verenigde Staten. We zijn op onze vorige tour vijf keer naar Europa geweest. Wat ons echt opviel was de aandacht voor details en de manier waarop artiesten hier worden geapprecieerd. De manier waarop dingen hier worden gemaakt, hebben een veel diepere betekenis dan in de VS. In Amerika moet alles zeer snel gebeuren en is het op zijn tijd zeer materialistisch. Kunst wordt er veel minder geapprecieerd. "Better Look Back“ gaat over die ervaring die we meemaakten. Je moet dingen altijd een tweede keer bekijken zodat je kan oordelen op hun waarde. We voelden dat we dit moesten zeggen in een nummer.

Voelen jullie meer respect voor jullie muziek hier in Europa?

Nee maar ik vind wel dat er in Europa een grotere appreciatie en geschiedenis is voor kunst. In de Verenigde Staten heb je plaatsen waar kunst wel tot zijn recht kan komen zoals New York en Los Angeles. Maar je hebt een centrum in de VS waar die passie voor kunst en muziek veel minder is. Ik ben opgegroeid in het middenwesten en het eerste wat daar verdween in school wanneer ze zonder geld kwamen, was het kunstprogramma. Sport wordt altijd verkozen boven kunst. Het wordt niet op dezelfde manier behandeld als hier in Europa. Dat is toch de indruk die we kregen toen we hier waren.

Is er een andere inhoud in dit album in vergelijking met de debuutplaat?

Wildewoman ging vooral over opgroeien en die overgang. Nu gaat het meer over het besef dat je het niet altijd beter kan weten, zelfs als je ouder wordt. Je kan niet meer krijgen omdat je ouder wordt. Dat is de korte samenvatting van de thematiek in de plaat.

Wat hopen jullie met dit album te bereiken?

We willen gewoon muziek spelen en het kunnen delen met de mensen. We maken veel video's en er wordt een boek gemaakt over het proces van de plaat. We zitten in spanning te wachten tot we dat kunnen delen met het publiek. Ook opnieuw gaan touren is tof, net als nieuwe plaatsen ontdekken waar we nog niet geweest zijn.

< Niels Bruwier >